φανερὰ τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Ντάϊμοντ καὶ τῆς συμμορίας του.

Ἀπὸ τότε, στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Σικάγου γίνονται καθημερινῶς μάχες ἐκ τοῦ συστάδην μεταξὺ τῶν γκάγκστερς. Ὁ Ντάϊμοντ πληγώθηκε πολλὲς φορὲς καὶ σὲ μιὰ συμπλοκὴ τὸν ἐνόμισαν γιὰ νεκρόν. Ἀλλὰ ἡ νόμιμη σύζυγός του, ἡ Ἀλίκη Σίμφερ - Ντάϊμοντ, τὸν περιποιήθηκε μὲ τέτοια ἀφοσίωσι καὶ αὐτοθυσία, ὥστε τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ὁ Ντάϊμοντ βρισκόταν σὲ ἀνάρρωσι καὶ ἀνεπομονοῦσε νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Καπόνε καὶ τὴ συμμορία του, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ νὰ δώσῃ τέλος στὶς σχέσεις του μὲ τὴν Βίβιαν Γκόρντον, ἐπειδὴ οὔτε ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτο τῆς εἶχε καὶ οὔτε ἤθελε νὰ πικραίνῃ τὴν γυναῖκα του ποὺ τοῦ εἶχε δείξει τέτοια ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι.

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ μέρα, τρία μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Καπόνε, τὰ ὁποῖα ἀκόμη δὲν ἔχουν ἀνακαλυφθῆ, μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ Ντάϊμοντ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ μὲ τὰ περίστροφα ψηλά, ὥρμησαν στὴν κρεββατοκάμαρά του. Ἡ γυναῖκα του μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια στάθηκε μπρὸς στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν ἄνδρα της. Μὰ οἱ κακοῦργοι ἄδειασαν ὅλες τὶς σφαῖρες τῶν περιστρόφων τους πάνω τους, προτοῦ αὐτοὶ προφτάσουν ν' ἀμυνθοῦν, καὶ ὕστερα ἐξαφανίστηκαν.

Ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἔφθασε σὲ λίγη ὥρα, βρῆκε τὸν Τζὰκ καὶ τὴν γυναῖκα του νεκρούς, ἐπάνω στὸ κρεββάτι. Ὁ Ντάϊμοντ, ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν νικηφόρο πόλεμο μὲ τὴν ἀστυνομία, εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς συναδέλφου του.

Μὰ ὁ Καπόνε δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος καὶ δὲν ξεχνοῦσε τὸν θάνατο τῶν δυὸ καλυτέρων του «παλληκαριῶν». Ἕνα βράδυ, ἡ Βίβιαν Γκόρντον βρέθηκε νεκρὴ, δεμένη χειροπόδαρα, σ' ἕνα πάρκο τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὡς ὕποπτος γιὰ τὸν φόνο τῆς θεωρήθηκε ὁ περιβόητος συμμορίτης τοῦ Καπόνε «Τοῦ Γκοὺν» καὶ ἡ ἐξ ἴσου περιβόητος φίλη του, ἡ ὡραία Ἔλλεν.

Ὕστερα ἀπὸ πολυήμερη πολιορκία τοῦ σπιτιοῦ τ ῦ Τοῦ Γκούν, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ὡραία Ἔλλεν πολέμησε σὰν ἄνδρας, ὁ Τοῦ Γκοὺν συνελήφθη ἐπὶ τέλους καὶ παραδόθηκε στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Ἄλ Καπόνε, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει λάβει μέρος αὐτοπροσώπως σὲ κανένα φόνο, φοβόταν ὡστόσο τὴν ἐκδίκησι τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ντάϊμοντ καὶ προτίμησε νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κράτους. Φρόντισε λοιπὸν καὶ τὸν συνέλαβαν, ὄχι ὅμως ὡς ληστή, ἀλλ' ὡς ...ἀποκρύψαντα τὰ εἰσοδήματά του, γιὰ νὰ μὴν πληρώσῃ τοὺς φόρους του στὸ κράτος, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καταδικάσθη σὲ δέκα ἐτῶν φυλάκισι καὶ τώρα βρίσκεται ἀσφαλὴς καὶ εὐχαριστημένος στὶς κρατικὲς φυλακές.

Οἱ γκάγκστερς ὅμως ἔμειναν χωρὶς ἀρχηγοὺς καὶ χωρὶς πεδίον δράσεως. Δὲν τοὺς μένει πειὰ παρὰ νὰ ἀρχίσουν ἄλλη ἐργασία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 15ΟΥ

Τραγικὸς καὶ ἀποτρόπαιος ὑπῆρξε ὁ θάνατος τοῦ Λουδοβίκου 15ου τῆς Γαλλίας. Ὁ μονάρχης αὐτὸς εἶχε προσβληθῆ συγχρόνως ἀπὸ εὐλογιὰ καὶ ἀπὸ ἰλαρά. Ἔτσι δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μπῆ στὸ δωμάτιό του, χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν τρομερὸ κίνδυνο νὰ κολλήσῃ τὶς ἀρρώστειες του.

Ὁ εὐγενὴς Λετοριὲρ προσεβλήθη κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια καὶ πέθανε μέσα σὲ λίγες μέρες, γιατὶ εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολλὴν ὥρα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς βασιλέως, χωρὶς νὰ λάβῃ κανένα προφυλακτικὸ μέτρο.

Οἱ γιατροὶ ποὺ περιποιόντουσαν τὸν Λουδοβίκο, λάβαιναν αὐστηρότατες προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν κολλήσουν.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἄρρωστος βασιλεύς, μιὰ νύχτα ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο, ἀφοῦ ἡ ἐπιστήμη μὲ τὰ ἀνεξέλικτα ἄλλως τε μέσα ποὺ διέθετε τότε, στάθηκε ἀνίσχυρη νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ νεκρὸς βασιλεύς, ἀπ' τὶς πρῶτες κιόλας στιγμὲς μετὰ τὸ θάνατό του, βρισκόταν σὲ τέτοια κατάστασι σήψεως, ὥστε οἱ γιατροὶ δήλωσαν ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ σχίσουν τὸ σῶμα του γιὰ νὰ τὸ ταριχεύσουν. Ὁ δοὺξ τῆς ὑπηρεσίας, ὅμως, διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας ὅτι ἦταν προτιμότερο καὶ τρομερὸ νὰ μὴν ταριχευθῆ ὁ βασιλεύς.

— Πολὺ καλά, κύριε δοὺξ, ἀπάντησε τότε ὁ Λαμαρτινιὲρ, ὁ πρῶτος χειροῦργος τοῦ βασιλέως. Ἐγὼ πρέπει νὰ κάμω τὴν ταρίχευσι, ἀλλὰ καὶ σεῖς, σὰν πρῶτος εὐγενὴς τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου, ὀφείλετε νὰ παρευρεθῆτε στὴ λαπαροτομία καὶ νὰ πάρετε μέσα σ' ἕνα χρυσὸ κύπελλο τὴν καρδιὰ τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς δώσω, κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν. Λαμβάνω τὴν τιμὴν ὅμως νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι, οὔτε ἐσεῖς, οὔτε ἐγώ, οὔτε κανεὶς ἀπ' ὅσους θὰ παρευρεθοῦν στὸ νεκρικὸ θάλαμο, θὰ εἶνε ζωντανὸς μετὰ ὀχτὼ ἡμέρες.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ, ὁ δοὺξ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο, καὶ ἡ ταρίχευσις τοῦ πτώματος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 15ου δὲν ἔγινε.

ΑΡΑΒΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΒΕΔΟΥΊΝΟΙ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ ἀγάπη τοῦ Βεδουΐνου πρὸς τ' ἄλογό του. Πρῶτα τ' ἄλογο κι' ὕστερα ἄλα τ' ἄλλα. Τὰ συνοικέσια τῶν Βεδουΐνων. Ὁ γάμος καὶ ἡ γαμήλιες συνήθειες καὶ τελετές. Οἱ Βεδουΐνοι στὸν πόλεμο. Ἡ «Ψυχὴ τῆς Φυλῆς». Ἕνα ὡραῖο, ἀλλὰ κι' ὀλέθριο ἔθιμο, κτλ. κτλ.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Βεδουΐνος ἀγαπάει πιὸ πολὺ τὸ ἄλογό του, τὸ περήφανο ἄτι του, παρὰ τὴ νόμιμη γυναῖκα του. Τὸ περιποιεῖται μὲ μεγάλη στοργή, τὸ χαϊδεύει, τοῦ μιλάει, τὸ φωνάζει μ' ἕνα σωρὸ χαϊδευτικὰ ἐπίθετα, σφίγγει τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος του, τὸ στολίζει, τοῦ τραγουδάει παλιὰ πολεμικὰ τραγούδια, κι' ὕστερα ἀπὸ μεγάλες ἐπίπονες πορεῖες, στὸ εὐγενικὸ ζῶο στρέφει πρῶτα-πρῶτα ὅλη τὴν προσοχή του. Ἡ γυναῖκα ἔρχεται σὲ δεύτερη μοῖρα.

* * *

Ὁ γάμος στὴν Ἀραβία γίνεται γρήγορα καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις. Ἡ μητέρα ὁδηγεῖ τὴν κόρη της σ' ἐκεῖνον ποὺ διάλεξε νὰ τῆς δώσῃ γι' ἄντρα της. Ὁ γαμπρὸς προσφέρει τότε ἕνα ποσὸν καὶ, ἂν μείνουν σιωπηροὶ, παίρνει τὴ νύφη, χωρὶς ν' ἀναλάβῃ καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ τὴν κρατήσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ἂν δὲν τοῦ ἀρέσει, μπορεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, ὁπότε ἡ μητέρα πάλι παζαρεύει τὴν κόρη της σὲ δεύτερο, σὲ τρίτο καὶ σὲ τέταρτο σύζυγο!

* * *

Σινηθέστερα ὅμως ἡ τελετὴ τοῦ γάμου γίνεται ὡς ἑξῆς:

Ἕνας γέρος σεβάσμιος, ἢ ἀπ' εὐθείας ἕνας στενὸς συγγενὴς τῆς νύφης, μεσολαβεῖ, κι' ἀφοῦ συμφωνήσουν κι' ἀπ' τὰ δυὸ μέρη, γίνονται ἀμέσως οἱ ἀραβῶνες. Κατόπιν τοῦ ἀραβωνιάσματος, ὁ γάμος πρέπει νὰ γίνῃ πέντε ἢ ἕξη ἡμέρες ἀργότερα. Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου ἡ νέες πηγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῆς νύφης, ὅπου ἀνάβουν μεγάλες φωτιὲς κι' ἀρχίζουν τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ χορό. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ νέοι ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ γαμπροῦ.

Τὰ τραγούδια κι' ἡ φωνὲς αὐτές, καὶ ἰδίως μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐπωδός, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται συχνά, εἰδοποιοῦν τοὺς ἄλλους Βεδουΐνους τῶν γειτονικῶν κατασκηνώσεων, οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν νὰ καταφθάνουν «στὸ γάμο», χωρὶς νὰ ξέρουν τὶς περισσότερες φορὲς οὔτε τὸ γαμπρὸ, οὔτε τὴ νύφη.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, φθάνει ἡ θορυβώδης ἀκολουθία τοῦ γαμπροῦ στὴ σκηνὴ τῆς νύφης, ἡ ὁποία τὸν περμένει ντυμένη ὁλόλευκα καὶ ξαπλωμένη σὲ μαλακὰ παπλώματα.

* * *

Τὸ συγγενολόι κι' οἱ καλεσμένοι ἀγρυπνοῦν μέχρι τῆς αὐγῆς γύρω ἀπὸ τὴ σκηνή, μέσα στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ ζευγάρι τῶν νεονύμφων. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γέροι πίνουν καφέ, καπνίζουν ἢ συζητοῦν, ἐνῶ οἱ νέοι τραγουδοῦν, χορεύουν, προβολοῦν καὶ ἀστειεύονται μὲ τὶς νέες.

Σὲ πολλὲς φυλές, τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης ἡμέρας τοῦ γάμου, παίζεται καὶ μιὰ κωμωδία, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ πρωτότυπη καὶ παραστατική. Ὁ γαμπρὸς, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῆς πρώτης συζυγικῆς νύχτας, ἁρπάζει τὴ νύφη διὰ τῆς βίας τάχα, ἀνεβαίνει μαζύ της στὸ ἄλογό του, καὶ τρέπεται πρὸς... ἄγνωστον κατεύθυνσιν. Καταφεύγει συνήθως ἢ στὴ σκηνὴ κανενὸς φίλου ἢ σὲ καμμιὰν ἥσυχη ἐρημιά, ἀπ' ὅπου ξαναγυρίζει τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ φάῃ μαζὶ μὲ τοὺς καλεσμένους του. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀρνοῦνται νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι τους, ἂν δὲν φιλήσει πρῶτα τὴ νύφη στὸ στόμα ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων. Ὁ γαμπρὸς τοὺς κάνει τὴ χάρι αὐτή, φιλεῖ τὴ νύφη, κι' ὕστερα ἀπ' αὐτό, τὸ γλέντι συνεχίζεται ὥς τὸ βράδυ.

* * *

Ἡ μεγαλείτερη τιμή, ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν οἱ Βεδουΐνοι σὲ μιὰ νέα, εἶνε νὰ τὴν ἐκλέξουν ὡς «Ψυχὴ τῆς Φυλῆς», ὅταν φεύγουν γιὰ τὸν πόλεμο. Ἀνεβασμένη ἐπάνω σὲ μιὰ λαμπροστόλιστη γκαμῆλα ἡ νέα αὐτή, ἀκολουθάει τοὺς πολεμιστὰς σ' ὅλες τὶς περιπέτειες τοῦ πολέμου.

Ἂν καὶ ἡ τιμητικὴ αὐτὴ διάκρισις περικλείει τόσους κινδύνους, καμμιὰ νέα δὲν σκέπτεται ποτὲ ν' ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ «ψυχὴ τῆς φυλῆς». Ἀλλὰ ἀντιθέτως μὲ ὑπερήφανο χαμόγελο τραβάει μπρός, ἀποφασισμένη ν' ἀντικρύσῃ τὸ θάνατο, μέσα στὴ λύσσα τῆς μάχης.

Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἀπονέμεται συνήθως στὴν ὠμορφότερη κόρη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς φυλῆς. Εἶνε δὲ ἕνα εἶδος θεοποιήσεως, ποὺ τὴν ἀνυψώνει πάνω ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες κοπέλλες. Καὶ μόνο στὴ θέα τῆς «βασιλίσσης τοῦ πολέμου» — ἔτσι τὴ λένε ὅταν βρίσκεται στὸν πόλεμο — κι' ὁ πιὸ δειλὸς ἄντρας παίρνει δύναμι καὶ θάρρος λιονταριοῦ. Ἂν τύχῃ ὅμως νὰ σκοτωθῆ, ἢ νὰ πιαστῆ αἰχμάλωτη ἡ «βασίλισσα τοῦ πολέμου», τότε πάντοτε σχεδὸν οἱ πολεμισταὶ τῆς φυλῆς τῆς καταλαμβάνονται ἀπὸ πανικό.

Πολλὲς φορὲς ἐχάθησαν μάχες σπουδαιότατης σημασίας, ἐπειδὴ ἡ «βασίλισσα τοῦ πολέμου» — τὸ «πνεῦμα τῆς φυλῆς» — σκοτώθηκε ἢ αἰχμαλωτίστηκε ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους.

Στὸ προσεχὲς τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ: «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ»